

sig, at man om Lørdagen meget vel kunde ordne Urostifterne ved Politiets Hjælp. Det, der skete om Lørdagen, var hovedsagelig det, at en hel Del Gaardmænd fra Omegnen fik nogle Klø. De svævede i den Vildfarelse, at man kunde gaa i Fred paa Gaden, naar man ikke gjorde noget. Det fik de imidlertid at vide ikke var rigtigt. Alene fra Galten By var der saaledes en 10—12 Gaardmænd, der fik læsterlige Klø af Politikniperne. De fik altsaa et slaaende Bevis for, hvilken Kraft der sidder i det Styre, vi for Øjeblikket har, og hvorledes der slaas ned med haard Haand. Om Fredagen tilkaldte man, som sagt, Dragoner, og da en Politibetjent advarede Premierløjtnant Alten og bad ham om at lade Dragonerne sidde roligt i Sadlen, fik han det Svar fra Premierløjtnanten, at det var noget, han nok skulde passe, det var ham, der havde Kommandoen. Det viste sig imidlertid, at han ikke helt passede, hvornaar og hvorledes han skulde ride hjem; thi kort efter. . . .

Formanden: Maa jeg spørge, hvad det er, det ærede Medlem knytter sine Bemærkninger til, er det Justitsministeriets Budget? Jeg troede, det var til Samraadet med Ministeren for offentlige Arbejder.

Lundberg: Jeg har udtrykkelig gjort opmærksom paa, at det var baade til dette Samraad og til den Skrivelse, Justitsministeren har sendt til Finansudvalget, og hvori han gør Rede for, hvilke Ordre han giver Landets Politimestre under de stedfundne Uroligheder.

Det viste sig altsaa, at Premierløjtnanten maatte lade sine Dragoner ride hjem hurtigere, end han havde ventet, og med Kraven opom Ørene, saa det forekommer mig, at han burde have været noget mere forsigtig selv.

Men jeg vil tale om den Randers Politimester. Da dette fandt Sted om Fredagen, indkaldte han til Arbejdermøde i Ridehuset i Randers. Han arrangerede dette Møde for at diskutere Situationen med Arbejderne, og han ikke alene arrangerede Mødet og bestilte Lokalet hos Militæret, men indtil for ganske nylig er der i alt Fald ikke konstateret andet end, at han ogsaa har ladet Udgifterne ved Mødet afholde. Ved dette Møde Fredag Aften udtaler Politimester Seidenfaden, at han forstaar Arbejdernes berettigede Harme, men at der selvfølgelig maa være Ro i Byen. Men om Lørdagen, da altsaa den efter Politiets Mening mere uskyldige Del foregaar, eftersom det den Dag ikke havde Brug for Soldater — der klarer man sig med Politi —, lader Politimesteren et nyt

Møde afholde paa Hotel Randers i Værelse Nr. 28, hvortil han indbyder Arbejdernes Tillidsmænd. I Parentes skal jeg bemærke, at Arbejderne kort forinden dette Møde havde faaet samtlige deres Folk, i alt Fald dem, der befandt sig i Brødregade, til at gaa hjem. Under Mødet i Ridehuset modtog imidlertid Politimesteren en Telefonmeddelelse fra Justitsministeriet; han har selv ved Mødet paa Hotel Randers indrømmet, at den Samtale, som fandt Sted, var med Justitsministeriet. Den samme Dag henvender Arbejdsgiverforeningens Formand Hr. Foverskov sig til Arbejdernes Tillidsmænd, han ønsker en Forhandling med dem, og han lover dem, at man ikke vil have flere Samfundshjælpere til Randers. Han udtaler, at Arbejdsgiverne har faaet Tilbud paa en „Sending“ — man lægge Mærke til Udtrykket — Samfundshjælpere fra København, men man havde afslaaet Tilbudet. Det er altsaa den Ære, man viser Samfundshjælperne; det er ikke Enere, nej, man tager dem i Partivis — maaske bliver der ogsaa en Gang Partivareudsalg, det ved man ikke noget om.

Men Søndag Formiddag, hvor altsaa Arbejderne havde det bedst mulige Haab om, at der nu ikke skulde ske mere, holder Arbejdsgiverforeningen Møde, og ogsaa der indfinder Politimesteren sig. Efter at han først har arrangeret Arbejdermøder, indfinder han sig ved Arbejdsgivermødet paa Hotel Randers. Hvad der har været forhandlet, kan jeg naturligvis ikke udtale mig om, men naar jeg offentlig har erklæret, at Politimesteren efter Forbindelsen med København og efter sit Møde med Arbejdsgiverne skifter Standpunkt, ændrer Taktik, saa er det notorisk rigtigt; det var efter, at dette var sket, at Politimesteren greb Sagen an paa en anden Maade. Og naar den Randers Politimester stempler disse Udtalelser som positiv Løgn, ja, saa skal jeg lade det staa for det, det nu kan taksæres til, at en formentlig saa intelligent Mand tillader sig at bruge Udtrykket „positiv Løgn“ uden paa nogen som helst Maade at afkræfte det, som er sagt. Det forekommer mig, at naar han skulde optræde i en saadan Sag, kunde han maaske have gjort det paa en lidt pænere Maade. Det er nemlig bevisligt, at saa snart dette Møde var afholdt, var Taktikken ændret.

Jeg skal bevise det gennem et Citat af den Skrivelse, som Arbejdsgiverforeningen sendte Arbejderne. Efter at Arbejdsgiverforeningens Formand havde erklæret, at man ikke ønskede Arbejde ved Havnen, sendte man nu en Skrivelse, som var affattet